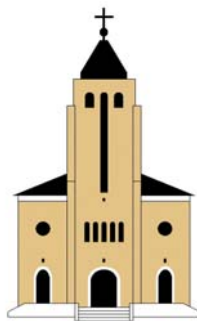

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2010/4. SZÁM • MÁJUS 23.

JÖJJ SZENTLÉLEK, JÖJJ KÖZÉNK!

Pünkösöd gyönyörű ünnepe van. A Szentlélek ünnepe. Az Egyház születésnapja. Isten Személyes Szeretetének ünnepe. Isten a Lelke által él bennünk, Ő itatja át szívünket, lényünk legmélyét erejével, jóságával, örömeivel. Ő az, aki elvezet a teljes igazságra, általa ismerjük meg az Atya és a Fiú szeretét. Álljon itt egy nagyszerű írás Róla!

C. Zs.

— Ignatios Lattaquié: —

Szentlélek nélkül **SZENTLÉLEK** *De Őbenne:*

A kozmosz fölemelkedik,
távoli az Isten,
és vajúdva szüli az Országot,
Krisztus a múlté,
a föltámadott Krisztus itt van,
Az Evangélium holt betű,
az Evangélium: életerő,
Az egyház egyszerű szervezet,
az egyház: szentháromságos közösség,
a tekintély: uralkodás,
a tekintély: szabadító szolgálat,
a misszió: propaganda,
a misszió: Pünkösöd,
az istentisztelet: emlékek fölidézése,
a liturgia: emlékek és elővételezés,
és a keresztény cselekvés rabszolgamorál.

az emberi cselekvés megistenült.

AZ ANYA A SZENTÍRÁSBAN

A májusi litániák figyelmünket Szűz Máriára, Megváltónk édesanyjára irányítják. Tekintsük hát röviden végig, hogy az életet adó édesanya képe miképp jelenik meg a Szentírásban!

Amikor Ádám Évának nevezi el társát, mintegy ki is jelöli feladatát, hivatását: „Az ember Évának nevezte feleségét, mert ő lett minden élő anyja.” (Ter 3, 20). Ezt követően ószövetségi történetek sokasága mutatja az örök Éva gyermek utáni olthatatlan vágyát, a megszületett gyermek miatti örömét, de mély alázattal a vágy és az öröm mellett mindig megjelenik a hála és könyörgés minden élők forrásához. A gyermek nem pótolhatja, helyettesítheti Istent, hiszen egyedül ő (vagyis Isten) nyitja meg az anyaméhet, ő győzheti le a terméketlenséget.

A nő nem csak az életbe írja be nevét gyermeke születésével, de férjéhez is erősebben kapcsolódnak egymáshoz általa. Ezért az őket megillető tisztelet is egymás mellett jelenik meg a Tízparancsolatban és a Biblia Bölcsesség-irodalmában [„Annak, aki elátkozza az apját és az anyját, alkonyatkor kialszik a lámpása” (Péld 20,20), „Aki tiszteli apját, levezekli bűneit, aki becsüli anyját, az kincset gyűjt magának.” (Sir 3,3-4)].

Jézus nem szünteti meg a szülőkhöz való ragaszkodást, hanem beteljesíti. Szent Pál leveleiben több helyen is találkozhatunk a családtagok, többek közt a gyermekek kötelezettségeiről szüleikkel szemben, sőt maga Jézus is kikel azok ellen a farizeusok ellen, akik elhanyagolják szüleiket. A szentírási szakaszok, ahol Jézus a szülők elhagyásáról vagy még keményebben gyűlöléséről szól, természetesen nem állnak szemben az előbbi tanításokkal. Jézus nem elválasztani akarja egymástól a családtagokat, hanem éppen magasabb szintre helyezni kapcsolatukat. Az Isten szeretetét élete középpontjába állító ember tudja szüleit,

gyermekreit, társát jól, igazi, mély, ragaszkodó szeretettel szeretni. Ismerős történetek mutatják Jézus Máriához való viszonyát, elegendő csak a templomban maradó tizenkét éves Jézus vagy a kánai menyegző eseményeit felidézni. Mária folyamatosan értheti meg, hogy a néha keménynek tűnő mondatok: „Ki az én anyám és kik a testvéreim?” (Mt 12,48) mögött valójában mély édesanya-tisztelet húzódik meg, mert ki is hallgatott jobban Isten igéjére és tartotta meg azt jobban, mint Szűz Mária, aki egész életét „Isten szolgálóleánnyaként” élte. Ezért is válhat Mária a kereszttől mindannyiunk édesanyjává.

A Szentírásban az Isten irgalmasságára, az isteni gyengéd szeretetet a rahamim szót használják, amely az anya bensejét (szívét), és gyermeke iránt érzett mély megindulását jelöli. A Bölcsesség-irodalomban gyakorta megjelenik, hogy Isten úgy gondoskodik népéről, úgy fordul övéihez, mint anya a gyermekéhez. Jeruzsálem több helyen mint a városok anyja jelenik meg a tanításokban, mert valamennyien tőle születtek (Zsolt 87,5). De ez a város nem fogadta be a Megváltót, ezért új anyát kaptunk, az Egyházat. Az apostolok is részesednek ebből az anyaságból; Pál mondja szeretett tanítványainak, a galatáknak, hogy a szülés fájdalmait szenvedni el miattuk, míg megszületik bennük a hit, vagy egy másik helyen a thesszaloniki hívek iránti szeretetét hasonlítja az anya gyermekei iránt táplált szeretetéhez.

Az Egyház hitének, reményének és szeretetének tökéletes eszménye Mária, aki a kereszttől és pünkösdkor is jelen volt az Egyház születésénél. Bátran tekintsünk hát égi édesanyánkra, forduljunk általa imádságban a mi teremő Atyánkhoz és megváltó Krisztusunkhoz

A Biblikus teológiai szótár alapján N.Gy.

MÁJUS

IV. BÉLA LEÁNYAI

Szent Kinga, Boldog Jolán, Szent Margit

IV. Béla leányai közül a Nyulak szigetén lévő kolostorba vonuló Szent Margit nevét mindannyian ismerjük. Magyar nyelven fennmaradt legendáink is őrzik e tiszta királynő ünnepét. Testvérei Kinga és Jolán ugyancsak kitűntek életszentségükkel. Mivel az ő életútjuk talán kevésbé ismert, most kettejüket mutatjuk be: június 15-én ünnepli egyházunk **Boldog Jolánt, Szent Kinga** ünnepe pedig július 24-én van.

Kinga 1224-ben született Esztergomban. Nem csak szülei, hanem nagynénje Árpád-házi Szent Erzsébet, és nagybátyja, Kálmán herceg illetve felesége, Szalóme mély keresztény hite is meghatározó hatást gyakorolt a felcseperedő kislány életére. Kinga elkötelezett életében tetten érhető mély hitű rokonainak életplédája. Az udvarban lelki vezetőként domonkos és ferences szerzetesek is megfordultak. E komoly háttér és egy isteni sugallat hatására a fiatal lány szüzességi fogadalmat tett. Amikor 15 évesen feleségül ment V. (Szemérmes) Boleszláv lengyel fejedelemhez, bízott abban, hogy fogadalmát nem kell megszegnie. E vágya teljesült is. Az ifjú fele-

ség Krakkóba vezető útja valóságos diadalmenet volt, mindenfelé emberek sokasága volt kíváncsi a nagy szépség, ám talán még ennél is nagyobb életszentség hírében álló királynőre. A tatárok a muhi csata évében Lengyelországon is végigszántottak. Kinga teljes hozományát felajánlotta a tatárok elleni védelem céljaira, majd pedig a tatárjárás után adománnyokkal segítette az ország újjáépítését. Kinga a tatárok elvonulása után hazalátogatott Magyarországra, s az apjától kapott bányászok segítségével 1251-ben megnyitatta a híres bochniai sóbányákat (Wieliczka). Férjével kolostorokat, templomokat építtettek.

Ő maga is zárdába vonult férje halála után, mégpedig abba a kolostorba (ószandeci ferences kolostor), amelyet férjével közösen alapítottak. Ide testvére, Jolán is követte. A tatárok folyamatos betörései miatt később innen is el kellett menekülniük. Kinga 63 évesen irányította a tatárok által feldúlt ószandeci kolostor újjáépítését. 1690-ben boldoggá, 1999-ben pedig szentté avatták. Lengyelországban az ország egyik védőszentjeként tisztelik.

Szent Kinga élete kapcsán már szóba került testvére, boldog Jolán is. Ő mindössze ►

▶ 5 évet töltött a szülői házban, ekkor ugyan is testvéréhez, Kingához vitték Krakába, ahol Jolán nővéreben példaképre talált. Ő maga is lengyel herceg felesége lett. Jám-bor Boleszláv társaként több mint két évtizedet töltött Nyugat-Lengyelországban. Hűséges, szelíd feleség volt, férjének engedelmes asszonya. Még akkor is alázatos maradt, amikor férjét rossz tanácsadók Jolán ellen hangolták. Férje hamarosan belátta tévedését, és boldogságuk maradéktalanul beteljesedett. Három gyermeke (Hedvig, Anna, Erzsébet) született. Életvezetése sok tekintetben emlékeztünkbe idézheti Szent Erzsébet életét, hiszen Jolán is egyrészt gyermekeinek élt, de emellett jócselekedetek sokaságát vitte vég-

be, kórházakban, templomokban segített, betegeket, árvákat, szegényeket gondozott.

Imádságban, ápolásban férje mellett volt annak halálos ágyánál is. Majd özvegyisége után nővéréhez, Kingához költözött. Amikor Kinga férje is meghalt, közösen vonultak vissza a fent említett ószandeci kolostorba. Kinga halála után a férje által alapított gnieznói kolostorba ment, ahol hamarosan apátnővé választották, de ez mit sem változtatott alázatos életén. Látomásaiiban a megfeszített Krisztus jelent meg neki. Életét a ferencesekre jellemző alázat, egyszerűség jellemezte. Jolán tisztelete halála után azonnal elkezdődött, sírját zarándokok látogatták. 1827-ben avatták boldoggá.

VISSZATEKINTŐ

A MI KÓRUSUNK IS...

Az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy kerületünk kiváló művészeti együtteseinek között képviselhettünk plébániánk énekkarát a Pestszentimrei Sportkastélyban megrendezett Jótékonyági gálaműsoron. A részvételre karvezetőnkkel együtt jó néhányan vállalkoztunk. Erre az alkalomra egy 120 fős összesített vegyeskar állt össze, hogy előadja Kodály Zoltán Kállai-kettős című művét.

A felkészülést mindenki a saját kórusában kezdte, majd ezt két közös próba követte. Már ezeken az alkalmakon is érezhettük, hogy csodás zenei élmény részesei lehetünk. Felemelő érzés volt ilyen sokan

egyformán és mégis különbözően, de egységben hangszeres kísérettel előadni ezt a népdalcsokrot.

A nagy napon egy elismerésre méltó nagyívű előadás kerekedett. Impozáns látványt nyújtott a színpadon álló hatalmas kórus, az előtte helyet foglaló Dohnányi Ernő Zeneiskola Ifjúsági Vonószeneke és a színpad előtt táncoló Tébláb Táncegyüttes. Mondhatom, óriási érzés volt...

A zene felcsendült, megtöltötte a termet és a szíveket. Hálát adunk Istennek ezért az örömteli estéért, és köszönjük, hogy minket is idevezetett.

H. Sz.

HÚSVÉT 2010

A húsvéti szent három nap liturgiáján egyre növekvő számban veszünk részt. Az idén hosszú évek óta először volt a nagycsütörtöki szertartás része a lábmosás. Az esemény a tanítványai lábát megmosó Jézust idézi fel. Templomunkban 12 férfi (apostol) lábát mosta meg Zsolt atya. Az eseményeknek ennyire kézzelfogható közelségbe hozása mindenki számára élmény: a hívek maguk előtt láthatják a húsvéti történések egy-egy pillanatát, akik pedig közvetlenül érintettek, talán mélyebben megértik Jézus illetve az apostolok érzéseit.

Nagypénteken délután a keresztutat járjuk – ebben az évben utoljára – elmélkedve, átgondolva Jézus golgotáját. Az esti szertartás talán leglényegesebb eleme a csend: ilyenkor semmi sincs úgy, ahogyan a templomban lenni szokott. Épp ez a csend figyel-

meztet bennünket Jézus hiányára. A kereszt előtt fejezhettük ki hódolat teli szeretetünket. A csend áthúzódik nagyszombatra is. A szent sír egész nap látogatható volt az idén is, az Oltáriszentségben Jézus egész nap várta a híveket. Az estét már a feltámadás öröme lengte be. Sötétedés után megtelt a templomkert: gyertyákkal álltunk a tűzszentelés alatt, majd égő gyertyáinkkal mentünk be a sötét templomba. A húsvéti öröme után felzúgott az orgona, megkondultak a harangok, fellélegeztek az emberek: ismét átéltünk megváltásunk nagy pillanatát.

Vasárnap este az immár hagyományosnak tekinthető húsvéti koncerten vehettünk részt: kórusainkon (gyerek, felnőtt) kívül vendégünk volt a Sonore vegyeskar is, akiket már nem is tekintünk vendégnek körünkben.

VIRRASZTÁS AZ ÓCSAI ERDŐBEN

Idén nagycsütörtökön nagyon szerencsésnek mondhattam magam, hiszen egy nap alatt két paraliturgikus eseményen is részt vehettem, amelyek sokat segítettek abban, hogy jobban át tudjam érezni a szent három nap üzenetét. Az esti szentmise során tizenegy férfitársammal egyetemben az én lábamat is megmosta Zsolt atya. Kicsit zavartan ültem az oltár előtti padon a hívek előtt, és először nem igazán értettem, hogy atyám miért mosolygott rám olyan nagyon. De azután kezdtem rájönni, hogy e cselekedet által én is apostol lehettem, és szorosabb kapcsolatba kerülhettem Jézussal, és a többi - megmosott lábú- tanítvánnyal.

A szentmise és Jeremiás siralmainak elimádkozása után következett a virrasztás. Idén második alkalommal nemcsak a templom falain belül tölthettük együtt az utolsó éjszakát Jézussal. Jó néhány más, dél-pesti plébánia fiataljaival vállalkoztunk arra, hogy közösen kimegyünk autókkal az Ócsa melletti erdőbe, és ott próbáljuk megélni a getszemáni kert eseményeit. Amikor megérkeztünk, már rengeteg ismerős arc fogadott bennünket: fiatalok és kevésbé fiatalok egyaránt. Kis lelki bevezetőt követően kezdtük meg néhány kilométeres utunkat a sötétben egy tisztásig. Utunk során teljesen csöndben kellett lennünk, ami a kisebbek számára némi problémát jelen-

tett. Az ő csacsogásukat leszámítva csak az erdő neszeit és cipőink sárban tapicskolását lehetett hallani. Ebben a magányban lehetőségünk volt átgondolni, hogy mi miért is vagyunk itt. Amikor megérkeztünk a tisztásra, mindenki kapott egy-egy mécseset, és a több mint száz résztvevő lehetőséget kapott arra, hogy a réten szétszóródva fél órán keresztül osztozhasson Jézus magányán. Ez alatt az idő

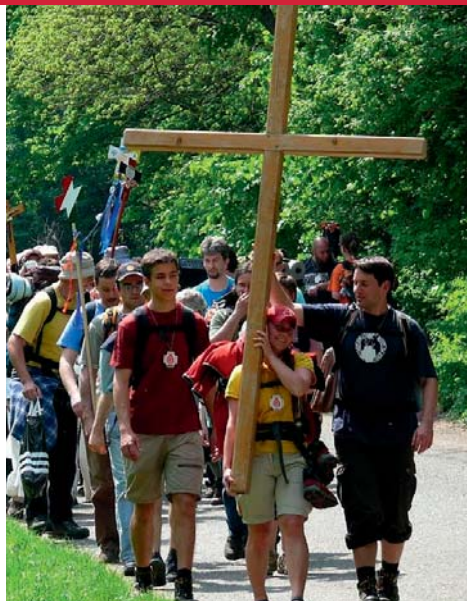
alatt én is elgondolkodtam a saját problémáimon és életem azon kérdésein, amelyekre a közeljövőben választ kell adnom. Egy kissé szégyelltem, hogy én akkora jelentőséget tulajdonítok ezeknek a feladatoknak, hiszen ezek a terhek eltörpülnek Jézus szenvedései mellett. Rá másnap a kereszthalál várt, rám pedig csak egy negyedéves vizsga az egyetemen. A gondol-

kodás mellett azért jutott időm szétnézni a réten is. Az égen a Hold és a csillagok ragyogása, a tisztáson pedig a pislákoló mécsesek lángocskáik töltötték be az éjszakát. A félórás magányos virrasztás után újra összegyűltünk egy nagy körbe, és rövid éneklés után együtt imádkoztunk az általunk mondott imaszándékokért. Visszafelé már beszélgetve tettük meg az utat a kocsikig, ahol Zsolt atya a tavaly már nagy sikert aratott zsidó édességgel, a harósettel várt bennünket. A tanítványok pedig a virrasztás után visszatértek saját hajlékaikba... F. Z.

IFJÚSÁGI ZARÁNDOKLAT

Idén 31. alkalommal került megrendezésre a Márianosztrai Ifjúsági Zarándoklat, melyen plébániánkról többen is részt vettünk. Volt, aki már végigjárta korábban is ezt az utat, de a legtöbben most vettünk rajta részt először. Április 30-án reggel autóval indultunk Pilisborosjenőre. Az út izgalmasan telt, főleg a hátul ülő négy embernek, akik számára a „Vigyázz, rendőr!” kiáltás tette élménydúsabbá az utat.

Pilisborosjenőre érkezvén csatlakoztunk pestszentimrei társainkhoz, akikkel az egész zarándoklat alatt egy csoportot alkottunk. Indulás előtt zsolozsmáztunk, ami aztán végigkísért bennünket a három napon: reggel, délben, este. Zarándoklat

lévén, egész nap gyalogoltunk, csak az álmomásokon álltunk meg, ahol a remeték életének egy-egy részletéből felkészült 3-4 ▶

▶ fős csoportok fogadtak bennünket Az első állomáson arról gondolkodhattunk el, mennyire zavarja az imádkozást a külső és belső zaj. A másodikon a remeték aszketikus – akár önsanyargató – életmódjáról hallhattunk. Mi magunk is gyakorolhattunk egy kis aszkeziszt azzal, hogy mezítláb folytathattuk utunkat. A harmadik állomáson az önzetlen szeretet példáját hallhattuk, és így tovább a többin... A zarándoklat pénteken kezdődött, így voltak, akik csak este tudtak csatlakozni hozzánk. Másnap folytattuk utunkat, újfent rövid állomásokkal megszakítva azt. Visegrádnál átkeltünk

a Dunán a komppal, majd este a Nagymarostól nem messze lévő Törökmezőn aludtunk hálózásainkban. Igaz nem túl sokat, mert a szerzetesek példáját követve éjjel matutinumra keltünk fel. Vasárnap dél körül érkezünk meg Márianosztrára, ahol a pálos templomban tartott misével ért véget zarándoklatunk.

A meteorológia előrejelzéseivel szemben szép időnk volt, így kirándulásnak is kellemes, annál azonban sokkal több tartalommal megtelt szép és emlékezetes hétvégét jelentett ez a zarándoklat.

K. L. és K. G.

PLÉBÁNIAI ZARÁNDOKLAT

Sümege, 2010. május 15.

Reggel 6-kor a plébánia előtt ismét felszálltunk a buszra, ahogyan ezt tesszük immár évek óta egy májusi szombaton. Az idei zarándoklatunk/kirándulásunk fő úticélja Sümege volt. Az ottani ferences kegytemplomba indultunk.

Sümege csaknem 200 kilométerre van Budapesttől, időnk tehát bőven akadt a buszon nézelődésre, beszélgetésre, imádságra: a reggeli zsolozsma közös elvégzése és a szentírási elmélkedésekkel kiegészített dicsőséges rózsafüzér 3 tizedének elmondása mintegy áthangolta a lelkünket.

Mire Sümegegre értünk csak az időjárás vált borússá, esőssé, hangulatunk derűs volt, a szakadó eső nem szeghette kedvünket. A templom előtt Piusz atya várt bennünket. Nem voltunk egymásnak idegenek, hiszen Piusz atya, amíg a pesti rendházban lakott, többször is helyettesítette nálunk Zsolt atyát. Vendéglátónk elmesélte nekünk a kegytemplom több mint 350 éves történelmét, felhívta a figyelmünket a templom büszkeségére, a fájdalmas Szűz Mária szobrára, amihez számos meghallgatott imádság is fűződik. A csodás gyógyulások, imameghallgatások mind a mai napig tartanak – mondta Piusz atya, és elmesélt egy közelmúltban történt esetet, amelyről e-mailben értesítette egy alföldi házaspár, akik évek óta hiába vártak gyermekáldásra. Végül ismerősök tanácsára itt imádkoztak a Szűzanya közbenjárásáért: utána hamarosan gyermekekkel áldotta meg őket a Jóisten, ikreik születtek. A templomban szentmisén vettünk részt. Zsolt atya egy igazi díszes, barokk szószékről prédikált nekünk: Beszédében meg is jegyezte, hogy a szószék kialakítása – alulról a négy evangélista szobrával, felülről pedig a Szentlelket jelképező galambbal – tudatosítja a prédikáló pap szolgálatának felelősségét. Ehhez járul hozzá a ferences templomok szószékén szokásos másik jelkép: a szószékről egy keresztet tartó kar figyelmezteti az igehirdetőt arra, hogy mindenkor az értünk keresztthalált halt Krisztust kell hirdetnie.

A szentmise után még kicsit „kerenghetünk” a barokk kolostorépület vaskos, régi ▶

► festményekkel díszített falai között, még sétálgattunk kicsit az udvarán, ahol ismét Piusz atya beszélgetett velünk, majd búcsút vettünk a ferences rend sümegi otthonától.

Némi tanakodás után úgy döntöttünk, hogy egy égszakadás nem tántoríthat el bennünket a sümegi plébániatemplom megtekintésétől, így a legbátrabbak – szinte mindenki – esővel, széllel, kifordított esernyőkkel küzdve még elmentek és megnézték a híres Maulbertsch-freskókkal díszített plébániatemplomot.

Sümeget elhagyva Tapolcára vitt utunk: a közösség nem csak az imádságban épül, hanem általa is, hogy felelősséggel hordozzuk egymást. Tapolcán ezt a szó szoros értelmében is kipróbálhattuk: csónakokba szálltunk, hogy megcsodáljuk a Tavasbarlangot, hazánk egyetlen csónakkal bejárható barlangját. A teherhordozás felelősségét a minden csónakban elől ülő, természetesen ugyancsak közülünk kikerülő kormányosok vállalták, de a hátul ülőknek is volt lecke: tudni kellett magukat rábízni az első emberre, hinni, hogy a szűk járatokban biztonságosan célba evezzi majd a hajót. Ezt a próbát sikeresen kiálltuk, mindenki megérkezett, ki kisebb, ki nagyobb stressznek élte meg az utazást. Rövid szabad idő követke-

zett: láthattuk, hogy a Malom-tó vadkacsái sokkal kevésbé zavarja az eső, mint minket, majd Tapolcától is elbúcsúztunk.

Következő s egyben utolsó állomásunk Várpalota volt. Az itteni Zichy-kastélyban kapott helyett a Trianon Múzeum. A kastély szép épületében igen gazdag anyag látható. A komoly gyűjteményt alaposan megnézni nem is volt időnk. Mindenki el-elidőzhetett egy-egy szakasznál: voltak termek, ahol dokumentumfilmeket lehetett megnézni pl. a bécsi döntések utáni örömet, de másutt pedig a felvidéki kitelepítések hang- és képanyaga rendítette meg a látogatót.

Hazafelé az élmények ábeszélgetése mellett ismét imádkoztunk: az esti zsolozsma és a reggeli rózsafüzérünk megmaradt két tizedével adhattunk hálát az együtt töltött napért.

Jó így együtt lenni: valamiféle módon egy busznyi ember reprezentálja az egész plébániát: voltak velünk kicsik (a legfiatalabb utastársunk a másfél éves Csenge volt), fiatalok (az ifjúsági hittanosok szép számban képviseltették magukat), de voltak házaspárok, egyedülállók, barátokkal érkezők, középkorúak és hála Istennek idősebbek is.

Nagyon szép napot töltöttünk együtt, reméljük lesz folytatás. N. Gy.

BÁR ELMÚLT A FARSANG...

...nálunk állt a bál

Az idén második alkalommal rendeztük meg – immár hagyományszerűen – a plébániai bált. Ebben az évben a Karinthy Frigyes Gimnázium adott otthont az eseménynek.

Természetesen a néhány órás rendezvényt hosszas készülődés előzte meg: szorgos lábak gyakoroltak esténként a Don Bosco Ifjúsági Házban, az asszonykör pedig gondosan vette számba a feladatokat, hogy semmi sem maradjon el, és hogy mindenki jól érezhesse magát ezen az estén.

Ahogy gyülekeztünk, úgy teltek meg vendégváró falatokkal az asztalok. A bált Zsolt atya nyitotta meg, majd következett

próbáltuk megmutatni gyökereinket, egyre közelebb kerülni egymáshoz. Jó volt látni, ahogy egy-egy régióból érkezők egymásra találtak. Tájégségenként osztottunk meg egymással egy-egy személyes élményt.

Játék közben ettünk-ittunk, beszélgettünk, táncoltunk. Kiderült, hogy ízes beszédű népi mesemondóval is dicsekedhe-

a nyitótánc, a palotás. A sikerre – no meg a később érkezők kedvére való tekintettel kétszer is eljártuk. Az estét az „UTAZÁS” foglalta keretbe: Mindenki felragasztotta egy hatalmas térképre, hogy honnan származnak a szülei, esetleg nagyszülei, így

tünk Zsolnai Orsi személyében. Vadas Hajnit pedig még sokáig elhallgattuk volna. A tombolatárgyak is mind gazdára letek, s közben mindnyájan dalra fakadtunk Fodorné Horváth Kriszti vezénylete alatt.

Sok tánc, sok nevetés, jókora beszélgetések, kellemes zene, változatos programok, finomabbnál finomabb falatok – talán így lehetne összegezni ezt a hajnalba nyúló éjszakát. Aki nem hiszi, járjon utána – lesz még rá alkalom ☺.

Sz. M.

CSÓKAKŐ-VÁRI TÚRA A VÉRTESEBEN

Már bő egy éve, hogy különböző okok miatt nem volt alkalmunk túrázni sehol, emiatt már nagyon ki voltunk éhezve a természet adta örömeik, a friss levegő, a mozgás, a gyönyörű tájak által nyújtott élvezetekre. Örömmel vettük a hírt, mikor megtudtuk, hogy Zsolt atya túrát szervez a Vértesbe. Gyorsan jelentkezünk, és izgatottan várunk a napját. Az időjósok persze esőt mondtak arra a napra, de mi bízunk a Jóistenben, és napi imáinkba foglaltuk a szép idő utáni vágyunkat. Végül felvirradt a nagy nap, kicsit álmosan, kicsit borongósan, de miután kinéztünk az ablakon, láttuk, hogy a belváros felett már tiszta az ég, és egy láthatatlan kéz tolja el a fellegeket a fejünk felől. Imánk meghallgatásra talált.

Reggel hétkor gyülekeztünk a plébánia előtt. Tizenhárman jöttünk össze, így kényelmesen elfértünk három kocsiban. Útközben csatlakozott hozzánk még egy fő. Csákberényig utaztunk autóval, itt a helyi

sportpálya mellett parkoltunk. Felkészülés után imádkoztunk, majd Zsolt atya mesélt a Vértes hegységről. Megtudtuk, hogy nem mindig hívták így a hegyet, csak kb. 1051-től. Ekkor történt ugyanis, hogy Szent István királyunk halála után III. Henrik német császár szemet vetett hazánkra, és úgy gondolta, hogy kihasználja a trónszerzés körüli zűrzavaros időszakot, és maga alá gyűri ezt a területet. De szerencsére elszámolta magát. Ekkor már I. Endre irányította erős kézzel az országot, aki a németeket kicselezte: előttük haladva mindent felégetett, az utánpótlást felügyelő német püspököt pedig becsapta, így az visszafordult Regensburgba. Henrik serege mire a Vérteshez ért, elfáradt, éhezett és vesztett. A legenda szerint az elcsigázott németek észak felé indultak, eldobálták fegyvereiket, vértjeiket, befedve ezzel az egész hegyoldalt.

Az ismertető után elindultunk Csókakő várához. Az idő szép volt, csak kicsit szeles. Hatalmas báránnyelűk úsztak az ég kéjén,

de a nap melegen sütött le ránk. Kellemes, nem túl meredek emelkedőn kaptattunk felfelé. A szintkülönbség 300 méter lehetett. Nem győztünk gyönyörködni az ébredező természet szépségében. A fák rügyei kezdtek kipattanni, különböző színű virágok pompáztak az avar között. Az ösvényen még egy erdei siklót is felfedeztünk. Csak úgy csattogtak a fényképezőgépek. A Kopasz-hegy felé haladtunk: egyszer csak ritkulni kezdtek a fák, majd végül teljesen elfogytak: fehér dolomit sziklákkal szabdalt füves fennsík tárult a szemünk elé. A sziklákon kis gyíkok napoztak, a fűben pedig mindenütt sárga tavaszi hérics virágzott.

A szél ugyan erősen fúj, de a meleg napsütés miatt nem volt bántó. A szemünk elé táruló panoráma kárpótolt minden kellemetlenségért. Messze el lehetett látni, Sörédre, Móra, Bodajkra nyílt kilátás, sőt még néhány szél-erőművet is felfedeztünk. Miután kigyönyörködtünk magunkat, továbbhaladtunk úticélunk felé. A következő pihenőpontra

mi érkeztünk utoljára, mert el voltunk foglalva egy roppant fotogénnek tűnő, ám nekünk pözölni nem akaró bogár fotózásával. Mire megérkeztünk, a társaság fele már fenn ült a széna tetején. Zsolt atya kihasználta a helyzetet, kiosztotta a zsolttáros könyveket, és zsolozsmázni invitált bennünket. Előtte mesélt a szerzetes rendekről, a bencések templomáról, sőt még az azbeszt hullámpala gyártásának rejtelmeibe is bevezetett minket. Végül zsolozsmáztunk.

Továbbindulás után a táj jellege kezdett megváltozni. Erősebb, magasabbra növő fák között haladtunk, majd egy idő után mély vízmosás mellé kanyarodtunk: bal oldalunkon vízmosás, jobb oldalunkon hatalmas, fákkal benőtt sziklák. A fák között pedig sárga lepkék kergetőztek. Hamarosan elértük a várat. Hosszú, sziklák szegélyezte lépcsősor vezetett a falak közé. A bejáratnál Zsolt atya helytörténeti előadást tartott, majd bementünk. A vár nem túl nagy, de a Helytörténeti Társaság szépen rendben tartja, lassanként újjáépítik. Nyaranta várjátékokat is szerveznek itt. Miután kigyönyörködtünk magunkat, lementünk a faluba.

Némi bableves utáni hiábavaló hajsza után, egy olyan téren pihentünk meg, ahol Simon András grafikáiból készült szobrok és idézetek között fogaszthattuk el otthonról hozott táplálékunkat.

Pihenő után magunkra vettük immár jóval könnyebb zsákjainkat, és elindultunk az autók felé.

Borospincék mellett vitt el az autók felé, fel-feltekingetve a Kopasz-hegyre. Sajnos bort sem tudtunk kóstolni, mert még a pincék is zárva voltak. Az egyik pince előtt álló hatalmas présnél csoportképet készítettünk.

Nem volt megerőltető a túra, de kellemesen elfáradtunk, este senkit sem kellett álomba ringatni.

Köszönjük, Neked, Uram, ezt a szép napot, hogy a természet megannyi szép csodáját láthattuk. Szívünk megtelt a Te szeretetteddel.

S. Gy.

„Szólította nővérünk, a testi halál”

Kallszt atya (1923–2010)

Aki ismerte Kallszt atyát, tudja, hogy élete minden pillanata ferences mivoltáról árulkodott. Csendes szűkszavúsága ellenére nagy szeretettel fordult a rábízottakhoz, életkörülményeit pedig a Szent Ferenc-i eszményhez igazította: szerette az egyszerűséget, szerényen és nagy-nagy szorgalommal élte hétköznapijait. Egyházmegyes papként is „ferences” maradt, majd nagy örömmel tért vissza a rendbe, amikor ez újra lehetségessé vált. Kallszt atya életét a ferencesek nekrológjával idézzük fel. „Gyümölcsoltó Boldogasszony napján, március 25-én elhunyt az egyik legidősebb magyar ferences, Kovács Kallszt.

Kallszt atya 1923-ban Nagykanizsán született. 1943-ban Esztergomban érettségizett, teológiai tanulmányait Szombathelyen végezte. Örökfogadalmat 1946-ban tett. Lelkipásztori munkát végzett a szombathelyi és a pesti ferences templomban, a rendek feloszlása után Pestszentlőrincen, Szokolyán, Orgoványban. 1992-ben visszatért rendi keretbe, és a sümegi kegytemplomban lett lelkipásztor, valamint a Ferences Világi Rend provinciái asszisztense. Fáradhatatlan lelkesedéssel kereste fel a legkisebb közösségeket is, hogy élessze és erősítse a ferences lelkiséget.

Aprólékos kutatómunkájának gyümölcsésként születtek meg értékes könyvei és cikkei a ferences szentekről, ferences pápákról és a ferences kegyhelyekről. Halála pillanatáig

dolgozott. Nagy szorgalommal gyűjtögette az adatokat új könyvéhez, amely most húsvétkor jelenik meg *A ferences szentek és boldogok* címmel.

Nagyon büszke volt arra, hogy a nyolcszáz éves ferences családnak több mint ötszáz szentje és boldogja van, több, mint bármely más rendi közösségnek. Kallszt atya immár úton van köztük.

Utolsó éveit az esztergomi rendházban töltötte, betegen is ragaszkodva a szentmise bemutatásához, a szellemi-lelki munkához.”

Ferences Sajtóközpont/Magyar Kurír

ÜZENET SVÁJCBÓL

Kedves Egyházközösség/Barátaink!

Immár négy hónapja, hogy eljöttünk otthonról. Nehéz időszak volt, új iskola, új lakás, új környezet, másfajta tanulás, más nyelv. A táj gyönyörű, 4000 m magas hegyek, tengerszemek, vízesések, ideális kirándulóhelyek, kedves emberek.

Valami mégis hiányzik... Valami, amit „hazának” neveznek. Hiányzik minden, ami magyar. Nagyon hiányzik a templomunk, Zsolt atya, a közösségi tagok, a kedves arcok a templomból. A mi Svájcunkban (ahogy a 3 éves Berci nevezi) a közelben egy ökumenikus templom van csak, ahová havonta egyszer jön el a svájci katolikus pap, egyébként pedig egy lelkes fiatalember tart igeliturgiát „schwitzerdütsch-ül”.

Alig várjuk, hogy egy hónapban egyszer az Idősek Otthonába eljőjön Baseltől egy magyar atya, és végre a mise magyar nyelven

legyen. A mise végén, amikor megszólal a *Himnusz*, és néha a *Székely himnusz* is, végre kihúzhatjuk magunkat. Ha meglátunk egy gyönyörű orgonát – itt szinte mindenhol van ilyen hangszer – megemlítjük, hogy „Hajni, hogy örülne egy ilyennek otthon, és hogy hiába van ilyen orgonájuk, mégsem tudnak olyan szépen énekelni.”

Mit is szeretnénk üzeni haza? Talán azt, hogy hálát adhatunk azért, hogy van jó plébánosunk, hogy lelkes, segítőkész emberek vesznek körül minket, hogy nem kell egy hónapot várni, vagy 150 km-t utazni, hogy magyar misén vehessünk részt. Hogy van hamvazkodás, és barkaszentelés, hogy húsvétkor a fiúk meglocsolják a lányokat, és a gyerekek tojást keresnek a templomkertben... Hogy ünnepeink, hagyományaink, „köveink” vannak. **B. E.**

NIEDERHORN, SVÁJC

Ahogy Wass Albert írta:
„...Maradnak az igazak és a jók.
A tiszták és békeségesek.
Erdők, hegyek, tanok és emberek.
Jól gondolja meg, ki mit cselekszik!
Likasszák már az égben fönt a rostát
s a csillagok tengelyét olajozzák
szorgalmas angyalok.
És léssen csillagfordulás megint
és miként hirdeti a Biblia:
megméretik az embernek fia
s ki mint vetett, azonképpen arat.
Mert elfut a víz és csak a kő marad,
de a kő marad.”

Wass Albert: Üzenet haza, Bajorerdő, 1948

HITTANOS CSOPORTJAINK III.

Egyetemisták, főiskolások

Ebben a számunkban a plébániai egyetemista csoport mutatkozik be. Ők csütörtök estéenként veszik birtokba a plébániát. A hittanórán többen vannak, mint ahány beszámolót itt módunk van közölni, ezért csupán két hittanos véleménye kerül bele a Mustármagba. Talán ez a két rövid beszámoló is enged egy kis betekintést ennek a hittancsoportnak a világába.

MIT JELENT NEKEM A HITTAN ÓRA?

ezt a kérdést szegezték nekem. Először az jutott eszembe, hogy nem ilyen formában szokták feltenni nekem ezt a kérdést. Azt szokták inkább kérdezni, hogy miért mész hittanra? Mit csináltok ti hittanon? Tanuljátok a hitet? – Tipikus kérdés... tipikus válasz: azért megyek, mert jó, én akarok menni, ez nem kötelező dolog. Nem, nem tanuljuk a hitet. Vagy hát semmi esetre sem úgy, ahogy mondjuk az épületfizikát tanuljuk. Szerintem nem lehet hitet tanulni. Valami mást tanulunk, nem direkt módon. A közösségben való „létezést”, azt hogyan tudok szeretettel fordulni a másikhoz, meg egyfajta szemlélődést, Bibliaértelmezést, megosztást. Számomra egyébként ez a legérdekesebb dolog, a megosztás. (Nem mindig könnyű szavakba önteni, hogy éppen milyen érzést vált ki belőlünk abban az élethelyzetben, ami- ben éppen vagyunk, egy-egy evangéliumi részlet, de ha sikerül, az mindig közelebb visz minket valamihez, egymáshoz).

Nem vagyunk sokan a hittancsoportban, de még így is annyira sokszínűek vagyunk: mindenki máshol tanul, mindenki másnak a tudója, vagy másnak lesz a tudója... Van, aki közgazdász-palánta, van, aki orvostanonc, van, aki két sulit csinál párhuzamosan, van, aki „mérnökkezdemény”... Bölcsészünk nincs, illetve most nincs, mert külföldön van... szóval sokféle vagyunk, sok helyen tanulunk, mindenkinek megvan a maga világa. Mégis, mikor egy-egy evangéliumi részleten elmélkedünk, egymásnak feltett kérdésekre, vagy előre megfogalmazott kérdésekre válaszolunk, értjük, miről beszél a másik, pedig máshogy látja, mint mondjuk én. Olyasmi ez, mint mikor több irányból közelítjük meg ugyanazt a hegycsúcsot. Az Igazságról, Szeretetről, Jézusról, magunkról beszélünk, sokféleképpen. Ez a sokszínűség méginkább megmutatkozik akkor, amikor az imreiekkal van közös hittanunk, ilyenkor jóval nagyobb a létszámunk, nagyobbak a megosztós köreink, és jobban szólnak együtt a gitáros dalaink is. Most is egy ilyen összefüggéssel igyekszem éppen, videózunk majd, a Chemin Neuf közösség dokumentumfilmjét nézzük majd, utána beszélgetünk róla, megosztjuk gondolatainkat egymással, elmondunk közösen egy hálaadó imát. Ha magamba nézek, az az érzés van bennem, hogy várom a találkozást a „testvérkéimmel”.)

R. F.

MIT JELENT SZÁMOMRA A HITTAN ÓRA?

Amíg a Piarista Gimnázium padjait koptattam, nem igazán éreztem szükségét annak, hogy a plébánián is járjak külön hittanra. Először 2005 őszén kérdezte meg Zsolt atya, hogy nincs-e kedvem a csütörtök esti összejöveteleken részt venni. Kedvem az volt, úgyhogy a legközelebbi alkalommal éltem is a lehetőséggel. Amikor hosszú idő után újra beléptem az emeleti terem ajtaján, sok gyerekkori jó barátot láthattam viszont. Az elmúlt 5 év alatt azért rendesen kicserélődött a társaság. Bár elég kevesen vagyunk más hittansoportokhoz képest, mégis nagyon jókat szoktunk beszélgetni. Talán így több idő is jut egy-egy minket érdeklő téma

megbeszélésére. Van, hogy annyira belemerülünk egy témába, hogy már azt sem tudjuk, hogy miről kezdtünk el beszélni úgy fél órával ezelőtt. Minden második héten közös hittant tartunk a pezsztimreikkel. Amikor náluk vagyunk, akkor a Chemin Neuf közösség által készített fél órás összeállításokat nézzük, és a filmek után megosztjuk egymással a bennünk megszülető gondolatokat. Amikor mi látjuk őket vendégül, akkor különböző feladatok segítségével próbáljuk a Szentírást magunkhoz közelebb hozni. Nagyon jónak találom ezeket az alkalmakat, hiszen segítenek bennünket abban, hogy hétről-hétre elgondolkodhassunk azon, hogy mit jelent a mi életünkben Jézus követése.

F. Z.

GYÖKEREINK

JÁNOSKA-ERESZTÉS

Nepomuki Szent János ünnepét május 16-án ünnepli az egyház. Tisztelete hazánkban is igen elterjedt. A szent szobraival különösen gyakran találkozhatunk vizek, hidak környékén, hiszen ő a vizen járók védőszentje.

Egy, az utóbbi években újraeledő szép bajai ünnep is az ő nevéhez fűződik. Nepomuki Szent János prágai pap volt és a királyné gyóntatójaként kivívta Vencel, cseh király haragját, miután a királyné gyónási titkát nem árulta el.

1383. május 16-án, miután megkínózták, a Moldvába vetették, ahol a prágaiak még ezen az éjjelen csodát láttak: fényesen tündöklő csillagok úszkáltak a vizen.

Baja élete mindig erősen kötődött a vizekhez, így 1941-ig rendszeresen vízi körmeneteket, ún. Jánoska-eresztést rendeztek, ahol Nepomuki Szent János (vagy

népiesen Neszepuszi Szent János) áldását kérték a hajósok, halászok. Ezt az szép hagyományt elevenítették fel néhány évvel ezelőtt a bajaiak.

A vízimolnárok a Szent Jánosról elnevezett városrészben telepedtek meg a Duna partján. Ennek központja a Szent János kápolna. Innen indul el az esti szentmise után május 16-án a körmenet a Türr István szoborrig, ahol a virágokkal feldíszített szobrot fáklyákkal kivilágított hajókra rakják, miközben égő szurokkoszorúkat tesznek a vízre.

A nagyközönség a parton lassú menetben követi őket a Sugovica hídjáig. Itt azután népzene-néptánc bemutató, hordócsapolás, halászléfőzés és éjszakába nyúló népünnepély következik.

K. L. M.

KIÁLLÍTÁS, KÖNYV, FILM...

EGYHÁZÜLDÖZÉS ÉS EGYHÁZÜLDÖZŐK A KÁDÁR-KORSZAKBAN

címmel nyílt kiállítás a *Párbeszéd Házában* (Budapest VIII., Horánszky u. 20.) a Magyar Katolikus Egyház, a Magyarországi

Evangélikus Egyház és a Magyarországi Református Egyház közös rendezésében.

A kiállítás 2010. június 30-ig lesz megtekinthető vásárnapi kivételével naponta 14–18 óra között.

PAPP LAJOS: CSODÁK ÉS TRAGÉDIÁK ÉLETEMBEN

Vannak könyvek, amelyek nemcsak állnak a könyvespolcon, hanem hatnak életünkre. Számomra ez a mű.

Papp Lajos hiteles, hívő ember. A csoda csak az olyan orvos számára adatik meg,

aki érti és érzi a teremtés, az élet, az ember csodálatát, és azt mélységesen tiszteli. Itt csodák és tragédiák vonulnak fel előttünk, nem pedig esetek. A sorokon átüt az elhivatott orvos szívóssága, törhetetlen gerince. Láthatjuk, hogy az emberi küzdelem hogyan írja felül a kőbe vésett orvosi megállapításokat. Az újraélesztés szabályai a történetek sodrásában a szemünk előtt veszítik el érvényességüket. Betekinthetünk az író gyermekkorába, a paraszti élet kegyetlen, mindenek felett álló törvényeibe. Feltáruznak előttünk az orvosi pálya felé vezető út legyőzhetetlennek tűnő akadályai. Az egymástól független kis történetek azt mutatják, hogy siker csak a küzdelemből bontakozik ki, és apró, a külvilág számára jelentéktelen feladat is életben tarthatja az embert. (*Kairosz Kiadó, 2009*) **Sz. M.**

EMBERÖLTÖK – Egy film, amitől emberségesebbnek látjuk a világot

Furcsák vagyunk: szeretünk megborzogni, elborzadni, hosszan el-elbeszélgetünk történelmi tragédiáinkról, hétköznapi megbotránkozásainkról. Természetesen nem szabad elsikkadni hagyni múltunkat, mint ahogy nem hagyhatjuk szó nélkül korunk visszasságait sem. Mégis olyan jól esik, s szomorúan azt kell inkább írnom, jól esne olyan történeteket olvasni, látni, amelyek azt igazolják, hogy jelen van köztünk a szeretet, körülvesz minket a jóság.

A közelmúltban mutatták be az Emberöltök című egyórás dokumentumfilmet, amely a miskolci Jezsuita Gimnázium szeretetszól-

Nyári–ősz

FELÚJÍTÁSI MUNKÁK

a templomban és a plébánián

- gyóntatóhelyiség kialakítása
- gyermekvigyázó kialakítása
- raktár/díszítő helyiség felújítása
- plébániai vizesblokk felújítása
- az elmaradt nyílászárók cseréje
- hittanterem felújítása

Köszönettel várjuk a testvérek adományait!

gálatának munkájába enged bepillantást. A diákok (9. osztályosok) az iskolai program részeként karitatív munkát végeznek. A filmben bemutatott fiatalok feladata, hogy rendszeresen látogassanak idős embereket. Legfőképp nem azért mennek, hogy segítsenek a szó legszorosabb értelmében, hanem hogy megosszák egymással életüket, hogy megéljék a generációkon átívelő összetartozás élményét: beszámoljanak egymásnak a hétköznapjaikról, meséljenek a múltjukról, családjukról, együtt játsszanak. Hétköznap, mégis nagyon meleg pillanatokot villant fel a film, amiben nem szirupos jó kislányok látogatnak kegyes néniket, hanem ízig-vérig mai fiatalok néha megfáradt, máskor jókedvű időseket. Voltak szívszorongató jelene-tek, és természetesen megmosolyogatóak, olykor megnevettetők is.

Az film nézésével töltött idő meg nem is tudom, hogy megállt-e vagy inkább elszaladt. Tény viszont, hogy még órákkal később is egyszerűen csak jókedvem volt. A 60 percnyi filmben zárt szeretet hosszú ideig kitarzott a lelkemben, s nem hiszem, hogy csak én lettem volna ezzel így a nézők közül.

Ajánlom mindenkinek a filmet, aki hasonló érzésekre vágyik, és szomjúhozza a jónak a megtapasztalását mai világunkban. (*Faludi Ferenc Akadémia, Szóts István Filmműhely*)

N. Gy.

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK

⇒ **Kiss Ambrus**

születési dátum: 2009. március 5.

keresztelés ideje: 2010. május 8.

⇒ **Balázs Levente**

születési dátum: 2009. szeptember 15.

keresztelés ideje: 2010. május 16.

TEMETÉSEK

† **Polló János**

született: 1920. október 10.

temetés ideje: 2010. március 5.

† **Illyés Lajosné (sz. Rosta Ida)**

született: 1933. április 10.

temetés ideje: 2010. március 9.

† **Brezina Zoltánné (sz. Dániel Olga)**

született: 1922. június 1.

temetés ideje: 2010. március 18.

† **Wojtowicz Lajosné (Padussák Emília)**

született: 1914. április 15.

temetés ideje: 2010. március 24.

† **Farkas István József**

született: 1945. augusztus 1.

temetés ideje: 2010. április 3.

† **Hannig Lászlóné (sz. Sági Mária)**

született: 1929. szeptember 14.

temetés ideje: 2010. április 17.

† **Molnár Istvánné (sz. Meikel Erzsébet)**

született: 1928. december 23.

temetés ideje: 2010. május 2.

Minden hónap utolsó vasárnapjának ½10 órai szentmiséjét az adott hónapban temetett testvéreinkért mutatjuk be

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente kilencszer

Szerkesztőség: Czap Zsolt (C. Zs.), Füssi Zoltán (F. Z.), Kiss Erika (K. E.),
Knábné Lakatos Mariann (K. L. M.), Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.),
Szetemana Mária (Sz. M.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még:

Sárkány György (S. Gy.), Bodó Edit (B. E.), Kollányi László (K. L.), Kollányi
Gergely (K. G.), Reszezi Fruzsina (R. F.), Hajdu Szilvia (H. Sz.)

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: mustarmag18@yahoo.com

MUSTÁRMAG

Ingyenes plébániai újság, melynek előállítási ára kb. 200 Ft/db. Ha hozzá kíván járulni a megjelentetés költségeihez, a sajtóperselybe helyezheti el ezt az összeget. Köszönjük!

HIRDETÉSEINK

■ **május 24. Pünkösdhétfő:** csak egy szentmise lesz ½8 órakor;

■ **május 30. vasárnap:** a ½10 órás szentmisén köszöntjük a 100 éves Kiss Józsi bácsit (plébániánk képviselő-testületének egykori elnökét);

■ **június 6. Úrnapja:** ½10 órai szentmise után körmenet;

■ **FIGYELEM! június 7–11-ig nem lesznek szentmisék templomunkban;**

■ **május 29. szombat:** Élő Rózsafüzér Zarándoklat, indul: reggel ½8 órakor Soroksár, Nagyboldogasszony Plébánia; Plébániánkról többen csatlakoznak: Pest-szentimre, Szent Imre Plébánia – a zarándokok 12.30-kor érnek ide, továbbindulás: 14.00-kor; Szemeretelepen a zarándoklat: 15.50–17.00

■ **Fatimai imaórák** (mindig 5 órától rózsafüzér, 6 órától szentmise): június 13. vasárnap: Kertvárosi Plébánia – július 13. kedd: Szemeretelep – augusztus 13. péntek: Pestszentimrei Plébánia;

■ **Rózsafüzér Társaság találkozója** (mindig vasárnap 16 órától: május 23., június 27., augusztus 15.

■ **Dokumentumfilm-klub:** június 6. 15 óra: A legbátrabb város (Egy történet azokról, akik magyarok akartak maradni). Matuz Gábor filmje a balassagyarmatiak hősie hűségéről

■ **Asszonykör:** június 7-én, hétfőn 20 óra a plébánián (nem a megbeszélrt időpont!!!)

■ **Gyóntatás:** vasárnap 8.30–9.00 és 17.15–17.45 óráig, valamint egyéni megbeszélés alapján.

■ **Irodai szolgálat:** minden hétfőn és szerdán 16–17.45, pénteken 9–11 óráig.

■ **Nyári táboraink:**

Június 16–25. Napközis tábor, Don Bosco Ifjúsági Ház – általános iskolás gyerekeknek

Június 28–július 3. Dél-pesti Plébániaközi Ifjúsági Tábor, Csobánka – középiskolások

Július 15–18. Plébániai tábor, Nemesnádudvar – felnőttek, fiatalok, családok és egyedülállók

Július 26–augusztus 1. Általános iskolások tábora, Mátraháza

Augusztus 10–14. Plébániai Ifjúsági Vízibiciklis tábor

■ **ELŐRE-LÁTÓ!**

Augusztus 20. Szent István király ünnepe (plébániánk búcsúja)

Szeptember 22. 8 héten át szerda esténként Szentlélek Szeminárium

REJTVÉNY

E havi rejtvényünk *Pünkösöd* ünnepéhez kapcsolódik. Egy bibliai szakaszt idézünk, bizonyos szavak azonban hiányoznak a szövegből. A feladat a hiányzó szavak pótlása, illetve annak a bibliai szakasznak a megnevezése, ahonnan az idézet való.

„Amikorelérkezett apünkösőnapja, ugyanazon a helyen mindnyájan együtt voltak. Egyszerre olyan _____ (1) támadt az égből, mintha csak heves _____ (2) közeledett volna, és egészen betöltötte a házat, ahol egybegyűltek. Majd _____ (3) lobbantak és szétoszolva leereszkedtek mindegyikükre. Mindannyiukat eltöltötte a _____ (4), és különböző _____ (5) kezdtek beszélni, úgy, ahogy a _____ (6) szólasra indította őket.”

A megfejtéseket a **mustarmag18@yahoo.com** címre vagy a plébániára kérjük. Beküldési határidő: **június 30.**

Múlt havi számunkra a sajtóhiba ellenére is sok helyes megfejtés érkezett. Köszönjük. A helyes megfejtők közül az alábbiaknak kedvezett a szerencse: *Berendi Miklósné, Nagy Lajosné (Kati néni), Paróczainé B. Mária.* Ajándékaikat személyesen kézbesítjük.